

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm07042026.20>

Mythological Elements Embedded within Sangam Texts

Dr. Ravi

Head, Department of Tamil and Other Languages, Faculty of Science and Humanities, SRM Institute of Science and Technology, Vadapalani Campus, Chennai – 26.

*Correspondence: hod.tam.vdp.sh@srmist.edu.in.

Article Info

Received on 25-April-2026, Revised on 28-April-2026, Accepted on 29-April-2026, Published on 01-May-2026

ABSTRACT

I believe in everything until it's disproved. So I believe in fairies, the myths, dragons. It all exists, even if it's in your mind. Who's to say that dreams and nightmares aren't as real as the here and now?

-John Lennon

Mythological elements have remained embedded within Tamil literature from the Sangam era—which stands as the eternal soul of the language—to the contemporary age of Haiku, Senryu, and Limeraiiku poetry. These mythical remnants, lingering like a precipitate, are essential to imbue our creative works with a sense of classical excellence. Much like how a network of roots supports shimmering flowers from beneath the soil, these epic essences are required to give modern creative works meaningful depth and substance. Just as salt is gathered by boiling seawater, the essence of this research lies in sifting through and consolidating the mythological stories buried deep within Sangam literature.

KEYWORDS: *Myth – Antiquity – Epic – Ancient times – Sanskrit – Purana – Sangam Literature – Text – Creation – Oral traditions – Ramayana – Mahabharata – Indian Mythology – Greek Mythology – Folklore – Fable – Symbol – Image – Simile – Metaphor.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder

Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons

Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்கப் பனுவல்களுக்குள் கலந்துறையும் தொன்மக்கதைக்கூறுகள்

¹முனைவர் இரவி, தலைவர், தமிழ் மற்றும் பிறமொழிகள் துறை,
அறிவியல் மற்றும் மானுடவியல் புலம், எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக்கல்வி
நிறுவனம், வடபழனி வளாகம், சென்னை - 26.

ஆய்வுச்சுருக்கம்:

தமிழ்மொழியின் ஆன்மாவைப் போல என்றென்றும் திகழ்ந்துவரும் சங்க இலக்கிய காலந்தொட்டு இன்றைய ஹைக்கூ, சென்றியூ, லிமரைக்கூ கவிதைகள் காலம்வரை தொன்மக்கதைமங்கள் அங்கங்கே படிந்துள்ளன. வீழ்ப்படிவைப் போல எஞ்சிவிட்ட இந்தப் புராணியக் கூறுகள் நம் படைப்பை செந்தன்மையாக்கத் தேவைப்படுகிறது. மின்னும் பூக்களை மண்ணின் வேர்க்கூட்டம் தாங்குவது போல் நவீனப் படைப்பாக்கத்தை அர்த்த புஷ்டியாக்க இந்த இதிகாசச் சாரங்கள் தேவைப்படுகிறது. கடல்நீரைக் காய்ச்சியெடுத்து உப்பு திரட்டுவது போல சங்க இலக்கியத்துக்குள் புதையுண்டு கிடக்கின்ற தொன்மக் கதைகளைச் சலித்தெடுத்துத் திரட்டிக் காட்டுவதே இவ்வாய்வின் சாரமாகும்.

திறவுச்சொற்கள்:

தொன்மம் - பழமை - இதிகாசம் - பழங்காலம் - வடமொழி - புராணம் - சங்க இலக்கியம் - நூல் - படைப்பு - வாய்மொழிக்கதைகள் - ராமாயணம் - மகாபாரதம் - இந்தியத் தொன்மம் - கிரேக்கத் தொன்மம் - மரபுவழிக் கதை - கட்டுக்கதை - குறியீடு - படிமம் - உவமை - உருவகம்

ஆய்வு முன்னுரை:

தொன்மம் என்கின்ற சொல் தமிழில் மிகப் பொருள் பொதிந்த ஒரு சொல்லாகக் கருதப்படுகிறது. தொன்மம் என்ற சொல்லுக்குப் பழமையான என்ற பொருள் சொல்லப்படுகிறது. மேலும், பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்த, நிகழ்த்தப்பட்ட நிகழ்வுகளின் கதைத்தொகுப்பே தொன்மமாகும். உலகம் முழுவதும் தொன்மக்கதைகள் உள்ளன. இதில், கிரேக்க தொன்மத்துக்கும் இந்தியத் தொன்மத்துக்கும் சில ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. புதிய மொந்தையில் இருக்கின்ற நாட்பட்ட தேறலைப் போன்று மதிப்புமிக்க ஒன்றே தொன்மங்களாகும்.

தொன்மத்தை ஆங்கிலத்தில் Myth எனும் சொல்லில் குறிப்பிடுகிறார்கள். தொன்மம் எனும் பதத்திற்குப் பழங்கதை, கட்டுக்கதை எனப் பொருளுரைக்கிறார்கள். புராணம் என்ற சொல்லுக்கு 'இறந்த காலத்தின் கதை' எனும் பொருள் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய தொன்மம் படைப்புகளின் வழியாகச் சங்கிலித்தொடராக ஒரு கதையாடலைப் போல அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்குக் கைமாற்றப்படுகிறது. நிகழ்காலச் சமூகத்தின் கனவுகளையும், கற்பனைகளையும் அடர்த்தி மிகுந்ததாகப் படைத்திடத் தொன்மம் உதவுகின்றது. தொன்மங்களுக்கு காரண காரியங்களோ, தர்க்க நியதிகளோ கற்பிக்க இயலாது. சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இன்றைய நவீன

இலக்கியம்வரை இராமாயண, மகாபாரதத்தின் தொன்மத்தின் கதைக்கூறுகள் அங்கங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இந்தத் தொன்மம் என்பது மனித உடலுக்குள் காலங்காலமாகத் தொன்று தொட்டு வருகின்ற மரபணுக்களைப் போன்றது. இந்த மரபணுக்கள்தான் மனிதனுடைய குணநலன்களைத் தீர்மானிக்கின்றது. அவனுடைய செயல்பாட்டுத் திறனையும் குண இயல்புகளையும் நிர்மாணிக்கின்றது. அதைப்போல, நம் நடப்பு காலத்தில் ஒரு படைப்பை உருவாக்குகின்ற பொழுது அந்தப் படைப்பை வலிமை மிகுந்ததாக உருவாக்குவதற்குத் தொன்மங்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். தொன்மங்களைப் பயன்படுத்துகிறபோது, அந்தப் படைப்பு மிக ஆழமானதாகவும் நுட்பமானதாகவும் மாறுகின்றது. பலங்கூடிய படைப்பாக மாறி விடுகின்றது. பல்லாயிரமாண்டு கால வாசனை வாசகனுக்குள் ஏறி விடுகின்றது.

தொன்மங்கள் படைப்புக்குள் இடம்பெறுகிற போது பல நூறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் நாம் வாழும் சமூகத்தில் நின்றுநிலைத்த அதனுடைய தொடர்ச்சியும் சாரமும் அதனுள் இறங்கிப் படைப்பைச் செறிவுமிக்கதாக ஆக்குகின்றது. நடப்பை மட்டும் கொண்டு எழுதப்படுகிற படைப்புகள் மிக மேலோட்டமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆழமான ஒரு படைப்பை உருவாக்குவதற்குத் தொன்மத்தின் துணை மிக மிக அவசியமாகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் இது போன்ற பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளைத் தொன்மம் என்று கூறுகின்ற அதே வேளையில் வடமொழியில் இதனைப் புராணம் என்று அழைக்கின்றார்கள். அதன் தொடர்ச்சியாக இதிகாசங்கள் என்ற சொல்லும் அங்கே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும், காலங்காலமாக மக்கள் வழக்கில் பயன்படுத்தப்பட்டு நிலைபெற்றுவிட்ட கருத்தாக்கங்களைத் தொன்மம் என்று நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்தத் தொன்மத்தைப் புராணம், இதிகாசம், மான்மியம் போன்ற சொற்களின் மூலமாக அறிந்தும் புரிந்தும் கொள்ளலாம். நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாத கருத்துக்களையும் வாழ்வியல் கூறுகளையும் உணர்வு நிலைப்பாடுகளையும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தொன்மத்தின் துணை மிக அவசியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. தொன்மக் கதைகளைப் பெரும்பாலானோர் அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு உள்ள காரணத்தினால், ஒரு தொன்மக் கதையைச் சொல்லி அதன் மூலமாக அதற்கு நிகரான வேறொரு கதையைச் சொல்லுகிற போது, புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது மிக எளிதானதாக அமைந்து விடுகிறது. இவ்வாறாக மக்களுக்கு அரிதாகப் புரியும் நிலையில் உள்ள கருத்தாக்கங்களைப் புரிய வைப்பதற்கு இந்தத் தொன்மங்கள் பெரிதும் துணை நிற்கின்றன.

இத்தகைய தொன்மக் கதைகள் தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக முக்கியமான அங்கமாக இருக்கக்கூடிய சங்க இலக்கியத்தில் தொடங்கி இன்றைய நவீன கவிதை வரையிலும் தொடர்ந்து வருகின்றன. படைப்புகள் எவ்வளவுதான் நவீனமாக மாறிவிட்ட போதிலும் இந்தத் தொன்மத்தின் துணை சில நேரங்களில் தேவைப்படுகின்றது. நவீன படைப்புகள் மிக ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றால் இதுபோன்ற தொன்மங்களை உள்ளடக்கியதாகப் படைப்புகள்

உருவாகின்ற பொழுது அந்தப் படைப்பு மிக உன்னதமான படைப்பாக, உயர்ந்த படைப்பாக மிகக் கூர்மையான ஆழம் நிறைந்த படைப்பாக மாறிவிடுகின்றது. ஆக, தொன்மங்களின் பயன்பாடு என்பது இலக்கியத்தில் முற்காலம் தொட்டு தற்காலம் வரையிலும் காலம் காலமாகப் பயன்பாட்டில் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

அந்தவகையில் தொன்மக்கதைகள், தொன்மக்குறியீடுகள், தொன்மப் படிமங்கள், தெய்வம் சார்ந்த புராண, இதிகாசக்கதைகள் சங்க இலக்கியத்தில் எவ்வாறெல்லாம் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வுப் பகுதியினுடைய நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

பரிபாடலில் அகலிகை கதைத்தொன்மம்:

அஹல்யா என்பது வடசொல் ஆகும். தமிழில் அகல்யா என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. அந்த அகல்யா என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லில் ஹல்யா என்பது அழகின்மையைக் குறிக்கின்றது. அதாவது, அழகற்றது என்கின்ற பொருளைத் தருகின்றது. ஹல்யா எனும் சமஸ்கிருத சொல்லின் பொருளான அழகற்றது என்பதற்கு நேரெதிரான முற்றும் முழுதும் அழகுருவானது என்கின்ற பொருளைத் தருவதாகச் சொல்லின் தொடக்கத்தில் வரும் அந்த 'அகரம்' அமைந்துள்ளது. மொத்தத்தில், அகல்யா என்ற பெயர் அல்லது சொல்லுக்கு அழகில்லாத பகுதி துளி கூட இல்லாதவள் என்று பொருள் சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது, பேரழகி என்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

பேரே இப்படி பெருஞ்சிறப்பைக் கொண்டிருக்க அகலிகையின் பிறப்பு பற்றிச் சொல்கிற கதை இன்னும் கூடுதலான சுவையும் வியப்பும் கொண்டதாக உள்ளது. அதாவது, பாற்கடலை தேவர்களும் அசுரர்களும் இணைந்து கடைந்தெடுத்த பொழுது அந்தப் பாற்கடலின் அமுதத்துடன் கலந்து பிறப்பெடுத்தவளே அகலிகை ஆவாள். கண்டவர் கண்ணிமைக்க மறக்கும் மிகப் பெரிய பேரழகியாகத் திகழ்ந்தவள். தான் பிறந்த பாற்கடலை விட்டு அழகு ஒளிர, எட்டு வைத்து வருகின்ற பொழுது, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உட்பட அனைவரும் மதி மயங்கிப் போய் நின்றனர்.

எல்லோரும் அகலியை அடைய வேண்டும் என்று ஆசை துள்ளத்துள்ள துடிக்க அவளை எங்களுக்குத் தாருங்கள்! அவளை எங்களுக்குத் தாருங்கள்!! என்று பிரம்மதேவரிடம் சென்று கெஞ்ச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவளுக்கு இருக்கக்கூடிய கடுமையான போட்டியைப் பார்த்த பிரம்மன் இரண்டு முகங்களை உடைய பசுவினை எவன் ஒருவன் முதன் முதலில் வலம் வருகின்றானோ அவனுக்கு அகலிகையைத் தருவேன் என்று யாரும் எதிர்பாராத வினோதமான ஒரு போட்டியை வைக்கின்றார். அப்போது, போட்டியின் கடுமையைச் சற்றே குறைக்கச் சொல்லிக் கேட்கின்றார்கள்.

அப்பொழுது உலகத்தை வலம் வந்தால் போதுமா? என்று இந்திரன் கேட்கிறான். இப்போது உலகத்தை வலம் வருகின்ற முயற்சியில் அனைத்துக் கடவுள்களும் அவரவர் வாகனங்களைக் கொண்டு ஈடுபடுகின்றார்கள். அழகிய அகல்யையை அடையும் காமாவேசம் அத்தனை ஆண்களின் கண்களிலும் தங்குதடையின்றிச் சித்திரை நிலவாக வெட்ட வெளிச்சமாகி ஒளிர்கின்றது.

இந்திரன் உள்ளிட்ட கடவுளர்களின் இந்தப் பெண் பித்தைப் பார்த்து நாரதர் மிகுந்த ஆச்சரியப்படுகின்றார். அப்போது, நாரதர் அகலிகையை எப்படியாவது கௌதம முனிவருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து விடுகிறார். அச்சூழலில், நிறைமாதம் முடிந்து கன்று ஈனுவதற்காகக் காத்திருந்த ஒரு பசுவைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றார். அங்குக் கன்று ஈனுகின்ற பொழுது பசுவின் பின்னால் வரும் இளங்கன்றின் ஒரு முகமும், முன்னாள் உள்ள பசுவின் ஒரு முகமும் இருக்கக்கூடிய கன்றை ஈனும் பசுவை இருமுகம் கொண்ட பசுவாகக் கருதி அதை வலம் வரச் செய்கின்றார். அதன்பிறகு, அந்த இருமுகப் பசுவை வலம் வந்த செய்தியைக் கொண்டு போய் நாரதர், பிரம்மனிடம் சொல்லி அகலிகையைக் கௌதமருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றார்.

இதில் ஏமாற்றமடைந்த இந்திரன் போன்றவர்கள் அகலிகையின் அழகை எப்படியாவது அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். அதில், இந்திரன் கட்டுக்கடங்காத காம வேட்கையுடன் இச்சையைத் தீர்த்துக்கொள்ள இடம் பொருள் ஏவல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அதற்குப் பிறகு இந்திரன் அகலிகையை ஏமாற்றி அடைந்ததையும் கௌதம முனிவர் இந்திரனுக்கு உடம்பெல்லாம் கண்ணாகிப் போக வேண்டுமென்று சாபம் விட்டதும், அவள் கல்லாகிப் போனதும் நாம் அறிந்த கதையே ஆகும். இப்படிப்பட்ட கதையினையும், அகலிகையைப் பற்றிய செய்தியையும் சங்க இலக்கியமான பரிபாடலில் நப்பண்ணார் என்கிற புலவர் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

நப்பண்ணார் இயற்றிய பரிபாடல் தொகுப்பின் பத்தாம் பாடல் அகலிகைக் கதையைப் பேசுகின்றது. பெண்ணியப் பார்வைக்கு எதிரானதாக இக்கதை இன்றவும் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. பெண் மீதான மலின்பார்வையின் உச்சமே இந்தத் தொன்மக் கதையாடலாகும்.

”இரதி காமன் இவள் இவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ வினா இறுப்போரும்
இந்திரன் பூசை இவள் அகலிகை இவன்
சென்ற கவுதமன் சினன் உறக் கல் உரு
ஒன்றிய படி இது என்று உரை செய்வோரும்”

என்று அந்தப் பாடல் அமைந்துள்ளது. ஒரு சில காட்சிப்படங்களைக் காட்டி, இவள்தான் ரதி என்றும், இவள்தான் மன்மதன் என்றும் கணவர்கள் சிலர் தம் மனையாள் வினவிய வினாவுக்கு விடை பகர்ந்தனர். மற்றொரு காட்சியைக் காட்டி பூனை வடிவில் வந்து ஏமாற்றிய இந்திரன்; இவள் அவனிடம் ஏமாந்த அகலிகை; இவர் தன் மனைவியையும் இந்திரனையும் சபித்த கௌதம முனிவர் என்று கூறுகின்றனர்.

இவர் கோபம் கொண்டு சபித்ததனால்தான் அகலிகை கல்லானாள் என்கிற தொன்மக்கதையினையே இப்பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. கடவுளானாலும் காமம் கண்ணை மறைக்கும் என்பதை முகத்திலறையும் வண்ணம் இந்தத் தொன்மக்கதை எடுத்துரைத்துச் சென்றுள்ளது.

புறநானூற்றில் மகாபாரதத் தொன்மக் கதைக்கூறு:

சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூறு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு புற நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. ஏனென்றால், மற்ற பெரும்பாலான நூல்கள் அக இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்ற காரணத்தினால் அன்றைய மக்களின் வாழ்க்கை நிலையைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு அதில் குறைவாகவே உள்ளது. ஆனால், புறநானூறு புற நூலாக உள்ளதால் அன்றைய மக்களின் வாழ்க்கை முறை, உணவு முறை, கல்விச் சூழல், மன்னர்களின் ஆட்சி முறை, காலச்சூழல், உடை, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை மிகத் துல்லியமாக தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு காலப் பெட்டகமாக திகழ்கின்றது. அதாவது, சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகளைச் சொல்லக்கூடிய வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகப் புறநானூறு அமைந்துள்ளது.

மகாபாரதமும், ராமாயணமும் உலக அளவில் புகழ்பெற்ற இந்தியத் தொன்மங்களாகத் திகழ்கின்றது. அதில், இடம்பெற்றுள்ள புராணக் கதைகள் பல்வேறு கிளைகளைக் கொண்டு விதவிதமான கதையாடல்களையும், தர்ம நீதிகளையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. அதில் வருகின்ற பல்வேறு கதாபாத்திரங்கள் பல்வேறு விதமான குணாதிசயங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. அது அன்றைய காலந்தொட்டு இன்றைய காலம் வரை மக்களுக்கு மிகப்பெரிய படிப்பினையாக இருந்து வருகின்றன. ஆகையால், புராணத்தில் மகாபாரதம் மக்கள் தங்கள் வாழ்வியலைக் கட்டமைத்துக் கொள்ள பேருதவியாக உள்ளது. மகாபாரதத்தில் பல்வேறு கூறுகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும், அதில் நடைபெற்ற போர் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக எண்ணப்படுகின்றன.

பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களுக்கும் மிக உக்கிரமான முறையில் போர் நடைபெறுகின்றது. ஒருவரை ஒருவர் வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்கிற வேட்கையோடு உயிரைத் துச்சமாக எண்ணிப் போரிட்டு வருகின்றனர். அப்போது போரிட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடிய போர் வீரர்களுக்கு உணவு உபசரிப்பு செய்து கொடுத்து உதவியதாக ஒரு தமிழ் மன்னனின் பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. இரண்டு படைகளுக்கும் பெருஞ்சோறு கொடுத்ததாகச் சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பெருஞ்சோறு என்றால் என்னவென்ற கேள்வி நம் மனதில் எழுகின்றன. அதாவது, போரில் அடிபட்டு உழைத்துக் களைத்து வருகின்றவர்களுக்குப் பல்வேறு விதமான பதார்த்தங்களை கொண்டு அளிக்கப்படுகின்ற விருந்தையே சங்க இலக்கியம் பெருஞ்சோறு என்று சுட்டுகின்றன. அந்தவகையில், பாண்டவ வீரர்களுக்கும் கௌரவ வீரர்களுக்கும் பெருஞ்சோற்றை வழங்கிய காரணத்தினால் அதை வழங்கிய உதியன் சேரலாதனை இன்றளவும் சங்க இலக்கியத்தில் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

இதில் இன்னொரு ஆச்சரியமும் இருக்கின்றது. மகாபாரதப் போர் நடைபெறுகின்ற போது, சங்க காலத்தில் இருந்த மன்னனொருவன் பெருஞ்சோறு அளித்தானென்றால், தமிழ் மொழியும் தமிழ்மன்னர்களும் ஏறத்தாழ அந்தத் தொன்மம் நிகழ்ந்த காலத்திலேயும் அதற்கு முந்தைய காலத்திலேயும் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது நமக்குப் புலனாகின்றது. இதிலிருந்து, தமிழ்

மொழியே ஒரு தொன்மம் என்று கருதவும் இடம் உள்ளது.

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ

நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந்தும்பை

ஈராம் பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழியப்

பெருன்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய் - (புறநானூறு 2)

முரச்சியூர் முடி நாகராயர் பெருஞ் சோற்றுதியன் சேரலாதன் என்ற மன்னனைக் குறித்துப் பாடிய பாடலே இப்பாடலாகும்.

தமிழின் தங்க இலக்கியமாகச் சங்க இலக்கியம் திகழ்கின்றது. அதிலும் வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாக இன்றளவும் போற்றிப் புகழப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டு வருகின்ற புறநானூற்றில் இரண்டாவது பாடலாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. அந்தப் பாடலில்தான் பாரதப்போர் நிகழ்ந்த காலகட்டத்தில் அதிலே போரில் ஈடுபட்ட வீரர்களுக்கு உணவளித்து தமிழ் மன்னன் ஒருவன் சேவை செய்திருக்கிறான். ஆகையினாலே அவன் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்று வரலாற்றுப் பக்கங்களில் போற்றப்படுகின்றான்.

தர்மன் தலைமையிலான பாண்டவர் கூட்டமும், துரியோதனன் துச்சாதனன் தலைமையிலான கௌரவர் கூட்டமும் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துக் கொண்டு போரிட்டனர். அந்தப் போர்க்களத்தில் ஏராளமானோர் கை கால்களையும், பலர் உயிரை இழந்தும் மாண்டனர். அத்தகைய ரத்த நிலத்தில் தான் உதியன் சேரலாதன் பெருஞ்சோற்றை வழங்கித் தனக்கிருந்த உயர்ந்த மனப்பான்மையை வெளியுலகுக்குத் தெரியப்படுத்தியிருக்கின்றான்.

இன்றைக்குச் செஞ்சிலுவை சங்கத்தின் அங்கத்தினர், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பிரதிநிதிகள் போன்றோர் போர் நிகழக்கூடிய இடங்களுக்குச் சென்று அங்கே போரினால் பாதிக்கப்பட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவம், உணவு உள்ளிட்ட உதவிகளைச் செய்து வருகின்றனர். இன்றைக்கு நாகரிகம் வளர்ந்து அறிவியல் வளர்ந்த இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தச் செயலை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆனால், ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் மன்னன் ஒருவன் போர்க்களத்தில் போரிடக்கூடிய வீரர்களுக்கு உணவளித்துச் சிறப்பித்தான் என்கிற செய்தி போற்றுதலுக்குரிய ஒன்றாகும். அவ்வாறு மகாபாரதப் போரில் பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் இடையே நடந்த போரில் பங்கு கொண்ட வீரர்களுக்கு பெருஞ்சோறு வழங்கியுள்ள செய்தியைப் புறநானூற்று பாடல் மிக அழகாக வரலாற்றுக் காட்சியாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

யார் இந்தப் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்:

சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த சேர மன்னனே சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன் ஆவான். கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் குட்ட நாட்டை ஆண்ட மன்னனாவான். உதியன் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் கொடுங்கோளுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சீரிய முறையில் ஆட்சி புரிந்து வந்தவனாவான். உதியனுடைய நல்லாட்சியில் மக்கள் பேருவகையோடு வாழ்ந்து வந்தனர். இவனுடைய ஆட்சிக்காலம் கி.பி. நாற்பது முதல் எழுபது வரையிலுமாகும்.

பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதனின் மனைவியின் பெயர் நல்லினி என்பதாகும். நல்லியல்வுகள் கொண்டவளான அவள், வெளியன் வேண்மாண் என்பவனின் மகள் ஆவாள். உதியஞ்சேரலாதனுக்கு இரண்டு ஆண் மக்கள் இருந்தனர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆகிய இருவருமாவர். வீரம் நிறைந்த மன்னனாக அவன் திகழ்ந்தான். போர்கள் செய்த வெற்றிகளின் மூலமாகவும், தன்னுடைய ஆட்சித் திறத்தாலும் தன்னுடைய ஆட்சிப் பகுதியைப் பெரியதாக்கினான். இத்தகவலானது, சங்ககாலப் புலவர் மாமூலர் எழுதிய அகநானூற்றின் அறுபத்தைந்தாவது பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது, நடுகண் அகற்றிய உதியசேரல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அதுமட்டுமல்லாமல், உதியன் வயதானவர்களைக் கண்ணுங்கருத்துமாகப் பார்த்துக் கொண்டது பற்றி, "துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை முதியர்ப் பேணிய உதியஞ்சேரல்" என்று அகநானூற்றில் உள்ள 233- வது பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது முக்கியமான ஒன்றாகும்.

உதியனின் மேன்மையைக் கூறும்விதமாக, பொதிய மலையும், இமய மலையும் போல இவன் நிலைபெற்று வாழவேண்டும் என வாழ்த்துகிறார். இவனிடம் நிலத்தினும் மேலான பொறுமை இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், விசம்பினும் மேலான சூழ்ச்சித் திறனும், காற்றினும் மேலான வலிமையும், தீயைக் காட்டிலும் மேலான அழிக்கும் ஆற்றலும், நீரைக் காட்டிலும் மேலான கொடைத்தன்மையும் அவனிடத்தில் இடம்பெற்றிருந்ததாக முரஞ்சியூர் முடி நாகராயரால் போற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளான்.

இவனைப் பற்றி நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரத்திலும் பாராட்டிப் பாடப்பட்டுள்ளது. 'ஓரைவர் ஈரைம்பதின்மர் போரில் பெருஞ்சோறு அளித்த சேரன் பொறையன் மலையன்' என்ற வரிகளின் மூலம் அதனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அதேபோல, பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதனின் காலத்தைக் கணிப்பதில் வரலாற்றறிஞர்களிடம் வெவ்வேறு விதமான முரண்பாடான மாற்றுக் கருத்துகள் காணப்படுகின்றது. சிலர் இவன் ஐவர் மற்றும் நூற்றுவருக்குச் சோறு கொடுத்த செயலை மகாபாரதத்தோடு தொடர்புபடுத்தி அந்த ஐவரும் நூற்றுவரும் பாண்டவ கௌரவர்களே எனக்கூறி பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதனின் காலம் கி.மு. 3102 வரை இருக்கலாம் என்று சொல்கின்றனர்.

இன்னும் சில ஆய்வாளர்களோ ஐவர் மற்றும் நூற்றுவருக்குச் சோறு கொடுத்த செயலைச் சாதவாகனரோடு தொடர்புபடுத்தி இவனின் காலத்தைக் கி.மு. 200க்கும் பிறகானது என்கிற கருத்தும் சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு மாற்பட்ட கருத்து பலவாறாக இருந்தாலும் இச்சம்பவமானது மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்துள்ளது.

கலித்தொகையில் தொன்மக் கதை நிகழ்வுகள்:

இன்றைக்கு இருக்கின்ற நவீன இலக்கியவாதிகள்கூட கலித்தொகையைப் போற்றுகின்றனர். அந்த அளவுக்குக் கலித்தொகையைப் போற்றாத இலக்கிய வாசகர்கள் யாரும் இல்லை என்றே கூறலாம். இலக்கிய நயம் சொட்டச் சொட்டப் படிப்பவர் நெஞ்சத்தைக்

கவரக்கூடிய வகையில் மிக அழகாகப் புணையப்பட்டுள்ள அற்புதமான இலக்கியம்தான் கலித்தொகை. அந்தக் கலித்தொகையின் சிறப்பைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் எட்டுத்தொகை நூல்களாகத் திகழ்கின்ற எட்டு நூல்களைத் தொகுத்துச் சொல்வதற்கு ஒரு வெண்பா இடம்பெற்றுள்ளது. அந்த வெண்பாவில், கலித்தொகையின் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறும்போது, கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த அளவுக்குப் படித்தவர், அறிவார்ந்தவர் மத்தியில் என்றென்றும் ரசிக்கக்கூடிய மிகச்சிறந்த நூலாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது.

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோ டகம்புறமென்ற
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்று கலித்தொகையின் சிறப்பைப் பற்றி இந்த வெண்பாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையில் மிகச்சிறந்த அகப்பாடல்களைக் கலித்தொகை கொண்டுள்ளது.

மற்ற சங்க இலக்கியங்களிலும் மகாபாரதச் செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளது. அந்தவகையில், கலித்தொகையில் இச்செய்தியும் சுவைபொங்கும் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாலைநிலத்தின் வெம்மையைப் பற்றி எடுத்துரைப்பதற்குப் பல்வேறு உவமானங்களைக் கூறியுள்ளார். அதனாலேயே, பாலையைப் பாடுவதில் கடுங்கோவை மிஞ்ச ஆளில்லை என்ற புகழ்ப்பெயரையும் பெற்றுள்ளார். அதில், ஒரு பாடலில் மகாபாரதத்தில் இடம்பெறுகின்ற சம்பவம் ஒன்றை உவமையாக்கிக் கூறியுள்ளார். அது மிகுந்த கவனத்தில் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாக உள்ளது.

மகாபாரதத்தில் உள்ள அரக்கு மாளிகைக் கதை:

பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சகோதர யுத்தத்தில் ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு பாண்டவர்களுக்கு மக்கள் மனத்தில் செல்வாக்கு அதிகரித்துக்கொண்டே போகின்றது. போருக்குப் பிறகு விரைவில் யுதிஷ்டிரன் அரசனாகப் பதவியேற்கும் மாபெரும் நிகழ்வுக்காக மக்கள் ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், துரியோதனன் மட்டும் தான் மன்னனாகப் பதவியேற்கும் நிகழ்ச்சியை மனதுக்குள் கற்பனை செய்துகொண்டே இருந்தான். அதற்கு ஊக்கமூட்டும் விதமாக மாமன் சகுனியும் அந்த எண்ணத்துக்குத் தூபம் போட்டுக்கொண்டே இருந்தான். இப்படியாக அச்சூழல் இருந்தது.

தர்மத்தின் பக்கம் நிற்கும் பாண்டவர்கள் உயிரோடு இருக்கும் வரையிலும் தான் அரசனாக முடிசூட முடியாது என்பதைப் புரிந்து வைத்திருந்தான். தங்கள் கனவு பலிக்க வேண்டுமென்றால் அதிரடியாக ஏதாவதொன்றைச் செய்திட வேண்டும். ஆகையால், துரியோதனனும் சகுனியும், பாண்டவர்களை இருந்த சுவடே இல்லாமல் பூண்டோடு அழித்து ஒழித்து விடுவதற்கு முயல்கின்றார்கள். அதற்காகத் தங்களுக்குச் சாதகமான பாதகத்தைச் செய்திடும் கொடூரமான திட்டத்தை நோக்கி நகர்கின்றார்கள்.

தாங்கள் தீட்டிய சதித் திட்டத்தத்துக்காக வாரணாவதம் என்னும் நகரத்தில் புரோசனன் என்ற மந்திரியை அனுப்பி வைக்கின்றார்கள். அங்குப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பிரமாண்டமாக அழகான ஒரு மாளிகையைக் கட்டியெழுப்பிட சகுனி முடிவு வெய்கின்றான். அந்த மாளிகையைக் கல்லாலும் மண்ணாலும் கட்டியெழுப்பாமல், மிக எளிதாகத் நெருப்பு பற்றிக்கொள்ளும் வகையிலமைந்த அரக்கு, மெழுகு, குங்கிலியம், சணல் போன்றவற்றைக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. போலியாக உருவாக்கப்பட்ட கட்டடத்தின் மேற்பூச்சுகூட சுலபமாகத் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் பொருள்களை வைத்தே அலங்கரிக்கப்படுகின்றது.

சூழ்ச்சியைக் கனகச்சிதமாகத் திட்டமிட்டு விட்டு திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் சென்று, வாரணாவதத்து மக்கள் பாண்டவர்களைக் காண ஆவலாக இருக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களை அங்கு அனுப்பும்படி சொன்னான். மகன் மீதுள்ள குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கையின் காரணமாகவும், அன்பின் காரணமாகவும் திருதராஷ்டிரன் அவர்கள் சொன்னபடியே செய்கின்றான்.

துரியோதனனின் சூழ்ச்சியை முன்பே உணர்ந்திருந்த பாண்டவர்களும் அவர்கள் தாய் குந்திதேவியும் விதுரனிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது, சூசகமாகத் திரும்பத் திரும்ப ஒரு கருத்தை வலியுறுத்திச் செல்கின்றார்கள். அதாவது, 'எப்போதும் சுற்றிலும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். நம்முடைய வாழ்க்கை தீயைப் போன்றது. இந்த உலகில் எங்கும் நிறைந்துள்ளது நெருப்பே ஆகும்'. இவ்வாறு 'தீ' என்று பொருள்படும்படியாக மீண்டும் மீண்டும் அவர்களுக்கு அழிவைத் தரவிருக்கும் ஆபத்தைப் பற்றி மறைமுகமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். புத்திசாலிகளான பாண்டவர்களும் அவர்கள் வெளிப்படுத்திய சமிக்ஞை குறிப்புகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு தெள்ளத் தெளிவாகக் கிளம்பினார்கள்.

பாண்டவர்களை வாரணாவதத்து மக்கள் அவர்களைப் பேரன்போடு வரவேற்பினை வழங்கினார்கள். பாண்டவர்கள் அரக்கு மாளிகையை அடைந்தார்கள். காண்பதற்குக் கண்ணைக் கவர்ந்திழுக்கும்படியாக இருந்தாலும், தங்களைத் தின்று தீர்ப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் நெருப்புக் கோட்டை அது என்பதை அவர்கள் சிறிது நேரத்திலேயே புரிந்து உணர்ந்து எச்சரிக்கையோடு இருந்தனர். புரோசனனும் அவர்களுக்குத் தேவையான உபசரிப்புகளைச் செய்வதாகக் கூறியபடி, அந்த அரக்குக் கோட்டைக்கு நெருப்பு மூட்டுவதற்குத் தகுந்த நேரத்தைப் பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

அதற்குள் எத்தனுக்கும் எத்தனாக விரைவில் விதுரன் அனுப்பிய ரகசியத் தூதன் ஒருவன் புரோசனனுக்குத் தெரியாமல் பாண்டவர்களைச் சந்தித்தான். விரைவில் அந்த மாளிகைக்குள்ளிருந்து வெளியே தப்பிச் செல்வதற்கு ஒரு சுரங்க வழியை அமைத்து விடுவதாகவும் கூறினான். அதுவரையிலும் மிகவும் கவனத்தோடு இருக்கும்படியும் அவன் அறிவுறுத்திச் சொன்றான். எந்தச் சூழலிலும் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகிவிடக்கூடாது என்பதற்காகப் பகலிலும் இரவிலும் யாராவது ஒருவர் விழிப்பு நிலையிலேயே இருக்கலாயினார்கள்.

ரகசியமாக சுரங்கப்பாதை மின்னல் வேகத்தில் உருவானது. விழிப்போடும்

கவனத்தோடுமிருந்த பாண்டவர்கள் அங்கிருந்து தப்பிப் போகும் தருணத்தை எதிர்நோக்கிக் பொறுமை காத்தனர். ஒருநாள் மாலை புரோசனனைச் சந்திக்க ஒரு கிழவியும் அவள் மகன்கள் ஐந்து பேரும் அரக்கு மாளிகைக்கு வந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து புரோசனனும் குடித்துவிட்டுப் புரண்டு கொண்டிருந்தான். தன்னிலை மறந்து கிடந்தான்.

தெய்வாதீனமாகக் கிடைத்த அந்தச் சூழலைப் பயன்படுத்த எத்தனித்தனர். புரோசனன் சுயநிலையில் இல்லாத அந்த நேரம்தான் தப்பிப் போவதற்கு உகந்தது என்று முடிவுசெய்தனர். ஆகையால், பாண்டவர்கள் இரவில் தாமே அரக்கு மாளிகைக்குத் தீ வைத்துவிட்டனர். சரியான அந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சுரங்கப் பாதை வழியாகத் தப்பிச் சென்று யாருமறியாத வகையில் பாண்டவர்கள் காட்டுக்குள் மாயமாகினர்.

ஆனால், பாண்டவர்கள் வைத்துவிட்டுச் சென்ற தீயில் வெந்து அடையாளம் தெரியாமல் கருகிக் கரிக்கட்டைப் போலிருந்த சடலங்களைக் கண்ட வாரணாவதத்து மக்கள் கண்ணீர் வடித்து நின்றனர். ஏனென்றால், எரிந்த கோட்டைக்குள் பாண்டவர்களும் குந்தியும் தீயில் சிக்கிக் கொண்டு கருகி மாய்ந்துபோய்விட்டனர் என்று கருதிக் கொண்டனர். ஆகையால், அதனை நினைத்துப் பெரும் துக்கம் அடைந்தனர். இவை ஏதுமறியா துரியோதனனும் சகுனியும் செய்தி போய்ச் சேர்ந்ததும், தங்கள் சூழ்ச்சி வெற்றிபெற்றது என்று கருதி மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். விதுரனைத் தவிர மற்ற பெரியவர்களும் பாண்டவர்கள் மடிந்து போனார்கள் என்று நினைத்து வருந்தி தீராத்துயரில் மூழ்கினர்.

துரியோதனனைச் சாதுரியமாக ஏமாற்றி தப்பிச் சென்ற பாண்டவர்கள் அந்தண வேடம் தரித்து ஏகசக்ரா நகரத்தைச் சென்றடைந்தனர். சூழ்ச்சியை இன்னொரு சூழ்ச்சியால் முறியடித்தனர். இவ்வாறாக அந்தக் கதையானது தொடர்ந்து செல்கின்றது. மகாபாரதக் காலத்தில் நடைபெற்ற இந்தச் சம்பவத்தை உட்கொண்டே கலித்திகையின் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அதாவது, பாலைவனத்தில் தோன்றுகின்ற வெப்பத்தின் காரணமாக மூங்கிற்காடுகளில் உள்ள மூங்கில்கள் தம்முள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தீப்பற்றி எரிகின்றன. அக்காட்டினுள் அகப்பட்ட களிறு என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆண் யானை காட்டின் பல பகுதிகளுக்கு ஓடித் தன் இனத்தைக் காப்பாற்றுகின்றது. இயற்கையின் போக்கில் நடைபெறுகின்ற அந்நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு , தீயினால் அழியும் அரக்கு வீட்டினின்றும் தன் உடன் பிறந்தவர்களை உயிர்ச் சேதமின்றிப் பீமன் காப்பாற்றியது போன்று அமைந்துள்ளதாகப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ மிக நுட்பமாக எழுதிச் சென்றுள்ளார்.

“வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
'ஐவர்' என்று உலகு ஏத்தும் அரசர்கள் அகத்தரா,
கை புனை அரக்கு இல்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு,
களி திகழ் கடாஅத்த கடுங் களிறு அகத்தவா,
முளி கழை உயர் மலை முற்றிய முழங்கு அழல்,

ஒளி உரு அரக்கு இல்லை வளிமகன் உடைத்துத் தன்
உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப் போகுவான் போல,
எழு உறழ் தடக் கையின் இனம் காக்கும் எழில் வேழம்,
அழுவம் சூழ் புகை அழல் அதர்பட மிதித்துத் தம்
குழுவொடு புணர்ந்து போம், குன்று அழல் வெஞ்சுரம்

இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள் நிலைமை கேட்டமின் (கலித்தொகை பாடல், 25 : 1-9)

வயக்குறு மண்டிலம் என்பது மூன்றாம் பிறையைக் குறிக்கின்ற சொல்லாகும். இதற்கு நேரான வடமொழிப் பெயர் 'திரிதியை' என்பதாகும். இந்தத் திரிதியையின் பெயர் பெற்றவன் 'திருதராட்டிரன்' ஆவான். அந்தத் திருதராட்டிரனின் பிள்ளைகளுள் மூத்தப் பிள்ளையே துரியோதனன். அந்தத் துரியோதனுக்குப் பங்காளிகளான பஞ்ச பாண்டவர்களீது தாங்கிக் கொள்ள முடியாத போட்டியும் பொச்சரிப்பும் உள்ளது.

சகுனியின் ஆலோசனைப்படியும், வழிகாட்டுதல்படியும் எளிதில் தீப்பற்றி எரிந்தழிந்து விடுகின்ற வகையில் உண்மைபோல் உள்ள ஒரு போலி மாளிகையை உருவாக்குகின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களை உலகைவிட்டே ஒழித்துக் கட்டும் சூழ்ச்சியால் 'ஐவர்' என்று பெயர் பெற்ற பஞ்ச பாண்டவர் அரக்கு மாளிகைக்குள்ளே வரவைத்து இருந்தனர். துரியோதனன் கைத்திறனால் கட்டப்பட்ட அந்த மாளிகைக்கு அவனே தீ மூட்டுவதாகத் திட்டம் தீட்டியிருந்தனர்.

தீயவர்களின் திட்டத்தால் தீக்கிரையாகவிருந்த பாண்டவர்கள் எல்லோரையும் வீமன் தப்ப வைத்துக் காப்பாற்றினான். அதுபோல, மலையில் மூங்கில் காட்டில் தீப்பற்றிக் கொண்டபோது ஆண்யானை அந்தத் தீயைக் காலால் மிதித்து, தன்னைச் சார்ந்த யானைக் கூட்டங்களைக் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்லும் காடு அது. இத்தகைய ஆபத்து நிறைந்த சிக்கலான கொடிய காட்டைக் கடந்து செல்லும் ஐயனே! இவள் நிலைமையைக் கொஞ்சம் கேட்டருள்க என்பதே இப்பாடலின் பொருளாகும். இவ்வாறு மகாபாரதத்தின் கௌரவர்கள் பாண்டவர்களீது அரங்கேற்றிய மிக முக்கியமான சூழ்ச்சிக் கதையைக் கொண்டு கலித்தொகையின் இப்பாடல் புணையப்பட்டுள்ளது.

இராமாயணக் கதைக்கூறினை உட்கொண்டிருக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்:

வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்ற புறநானூற்றில் 378-வது பாடல் மிக முக்கியமான ராமாயணக் காட்சியொன்றைக் கொண்டு பாடப் பாட்டுள்ளது. அப்பாடலைப் பாடியவர் ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவராவார். அவர், சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி என்பவனைப் போற்றிப் பாடுகின்றார். வள்ளல் மனங்கொண்ட அம்மன்னன் அள்ளக் குறையாத பொன்னையும் பொருளையும் பரிசிலாக வாரி வழங்குகின்றான்.

மாபெரும் பரிசிலைப் பெற்ற புலவர் பசங்குடையார் அந்தச் பெருஞ்செல்வத்தைத் தம் குடும்பத்திடம் கொண்டு வந்து தருகின்றார். மலைபோல குவிந்த அப்பரிசிலுக்குள் இருக்கின்ற அணிகலன்களைப் புலவரின் குடும்பத்தார் அணிந்து மகிழ்ந்ததை இராமாயணக் கதையில் இடம்பெற்ற ஒரு காட்சியினைத் துணையாகக் கொண்டு நகைச்சுவை பொங்கிடும் வகையில்

புனந்துள்ளார்.

மகிழ்ச்சியின் மிகுதி காரணமாகத் தலைகால் புரியாமல் தங்களுக்குக் கிடைத்த அணிகலன்களைக் கைகளின் விரலில் அணிவதைச் செவியில் அணிந்து கொள்கின்றனர். செவியில் அணிவதை விரலில் அணிந்து மகிழ்கின்றனர். ஒருபடி மேலே சென்று, இடுப்பில் அணிவதைக் கழுத்தில் அணிந்து அழிச்சியாட்டியம் செய்து குதூகலப்பட்டுக் கொள்கின்றனர். அதற்கடுத்து, கழுத்தில் அணிவதை இடுப்பிலுமாக மாற்றி மாற்றி அணிந்து அட்டகாசம் செய்துகொண்டிருந்தனர் என்று நகைச்சுவையோடு இந்நிகழ்வைத் தன் பாடலில் பாடிச் சென்றுள்ளார்.

"கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
நிலஞ்சேர் மதர்அணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப்பொலிந் தாஅங்கு."

என்று இராமாயண நிகழ்ச்சியை உவமையாக்கிப் பாடியுள்ளார். இந்நிகழ்வின் காரணமாக இப்பாடல் தனித்துவம் மிக்க பாடலாகப் பரிணமித்துள்ளது.

சீதையை வலுக்கட்டாயமாக இராவணன் கவர்ந்து சென்றான். இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத சீதை, தான் அணிந்திருந்த அனைத்து அணிகலன்களைக் களைந்தெடுத்து ஒரு துணியில் மூட்டைபோலக் கட்டிப் போகின்ற வழியில் கீழே போட்டுச் சென்றான். அந்த நகை மூட்டையானது சுக்ரீவனின் கைகளில் அகப்படுகின்றது. இந்தக் காட்சியானது இராமாயணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இந்த அரிய காட்சியினை நினைவில் வைத்திருந்த புறநானூற்றுப் புலவர் பசங்குடையார், அழகான நகைச்சுவை சித்திரம் வரைய முற்பட்டுள்ளார். அதாவது, சீதை முடிப்பாக விட்டுச் சென்ற நகைகளைக் குரங்குகள் முறைமாறி அணிந்து பார்த்ததைப் போலத் தம் சுற்றத்தார், தனக்குக் கிடைத்த பொன்னாபரணங்களை அணிந்து பார்த்துக் கும்மாளமிட்டிருந்தனர் என்று நகைச்சுவையோடு பாடியுள்ளார்.

ஆய்வு நிறைவுரை:

உலகின் எல்லா நாட்டு இலக்கியங்களிலும் அன்று தொட்டு இன்று வரையிலும் தொன்மத்தின் தாக்கம் இல்லாமல் எந்த ஒரு படைப்பும் உருவாவதில்லை. அந்த வகையில், தமிழ் இலக்கியத்தின் மூத்த முதல் இலக்கியமாக இருக்கக்கூடிய சங்க இலக்கியத்தில் தொடங்கி இன்றைய நவீன கவிதை இலக்கியம் வரையிலும் தொன்மங்களின் தாக்கம் இருந்து கொண்டே தான் இருக்கின்றன. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த சங்க காலத் தமிழர்கள் தங்கள் படைப்புகளில் இந்தியத் தொன்மங்களின் தாக்கத்தோடு சில பல கவிதைகளை எழுதிச் சென்று உள்ளனர். அவை அந்தக் கவிதையினுடைய உள்ளடக்கத்திற்கு வலு சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

ஏற்கனவே வழக்கத்தில் உள்ள ஒரு தொன்மத்தினுடைய கதைக்கூறையை புதிதாகப் புணையப் போகின்ற செய்யுளுக்குள் கொண்டு வருகிற போது, படைப்பாளனுக்கு ஒரு புது உத்வேகமும் உறுதுணையும் கிடைத்து விடுகிறது. அதனால்தான், அன்றைய காலகட்டத்திலிருந்து இன்றைய காலகட்டம்வரை தொன்மவியலினுடைய கூறுகளை அங்கங்கே பதியம் இட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கின்றனர். அவை இலக்கியத்திற்கு ஒருவிதமான அடர்த்தியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

நம்முடைய சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை நூல்களில் புறநானூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, பரிபாடல் போன்ற பல்வேறு செவ்வியல் இலக்கியங்களில் தொன்மத்தினுடைய பாதிப்புகளும் பதிவுகளும் காணக் கிடைக்கின்றன. அத்தகைய தொன்மப் பதிவுகள் அந்தச் செய்யுளுக்குப் புதுவிதமான அழகியலையும், படைப்பு வலிமையும் தருகின்றன. அதுமட்டுமில்லாமல், வெறும் செய்யுளில் வெறும் சொற்களாக கவிதை நின்று விடாமல், ஒரு கதைத்தன்மையைப் பெறுவதற்கும் தொன்மங்களின் உதவி பெரிதும் துணை நிற்கின்றன. ஆக, நம் முன்னோர்கள் இட்டுக்கட்டி தந்து சென்று இருக்கக் கூடிய தொன்மக்கதைக் கூறுகளைச் சங்க இலக்கியத்திலும் சங்கப் புலவர்கள் மாறாமல் மறக்காமல் அங்கங்கே பதிவு செய்து கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அவை சங்கக் கவிதைகளுக்கு வலுவும் வனப்புமே சேர்த்து சென்றிருக்கின்றன.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

- [1]. வி.இ.அண்ணாமலை, சங்க இலக்கியத் தொன்மக் களஞ்சியம் தொகுதி-1, மெய்யப்பன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், சென்னை, 2016.
- [2]. வி.இ.அண்ணாமலை, சங்க இலக்கியத் தொன்மக் களஞ்சியம் தொகுதி-2, மெய்யப்பன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், சென்னை, 2016.
- [3]. ராசாக்கண்ணு முதலியார், சங்க இலக்கியக்கதைகள், சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1942.
- [4]. உ.வே.சா., பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும், உ.வே.சா.நூல்நிலையம், சென்னை-90.
- [5]. உ.வே.சா., புறநானூறு மூலமும் உரையும், உ.வே.சா.நூல்நிலையம், சென்னை-90.
- [6]. புலியூர்க் கேசிகன், கலித்தொகை மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை-6.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Contribution Statement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை / Author Acknowledgement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Declaration: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன் I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work